

[Aage Fogh.]

samtligede deputationer til samme klokkeslæt med det resultat, at da klokken var 16, måtte vi afbryde forhandlingerne for at gå til navneopråb i tinget. Deputationerne måtte gå og vente til kl. 19, men allerede kl. 20³⁰ skulle vi være færdige til nye forhandlinger, der varede til kl. 23, og det var lovforslag, der drejede sig om millioner af kroner, der skulle ekspederes. Det er en fremgangsmåde, der ikke må anvendes een gang til. Derfor vil jeg benytte lejligheden til at bede den højtærede finansminister give os tilsagn om, at vi, når disse love om to måneder skal forlænges, da får så megen tid, at erhvervslivets folk får en rimelig behandling fra rigsdagens side; det er jo kolossale beløb det drejer sig om. Efter de oplysninger, vi har fået, er der ikke tvivl om, at visse af disse afgifter er urimelige — jeg skal ikke nævne hvilke for ikke at vække forhåbninger —, men jeg vil sige det således, at vi må se det som en forudsætning for at deltage i den videre lovgivning på dette område, at vi får rundelig tid til at gennemgå lovforslagene, og at vi kan få de oplysninger, vi har brug for, for at bedømme, hvordan de virker, og der kan så eventuelt til sin tid blive tale om at stille ændringsforslag.

Kjeldgaard Iversen: De foreliggende lovforslag er en ejendommelig modsætning til det forrige punkt på dagsordenen; vi behandlede dér et forslag vedrørende en udgift på 106 mill. kr., og disse penge skal bl. a. fremskaffes ved de her foreslåede skatter. Disse skatter skal betales af hele landets befolkning, også af de mennesker, der har børn. Jeg vil derfor hævde, at det er en vis inkonsekvent, en ulogisk og usammenhængende måde, vi behandler sagerne på.

Det kan være, at det ærede medlem hr. Poul Møller vil tilgive mig, når jeg fastholder, at retsforbundet vil stemme imod dette lovforslag. De forrige skattelove vil vi undlade at stemme for for ikke at fratage ministeren enhver beføjelse til at indkassere skatter, men da denne lov blev vedtaget for halvandet år siden, blev den ikke motiveret med, at den skulle bruges til dækning af større udgifter. Dengang blev loven motiveret med, at den skulle medføre en forbrugsnedskæring, der skulle redde landets økonomi. Nu kommer ministeren og vil have loven forlænget med den motivering, at nu skal han bruge pengene til stigende udgifter.

Jeg vil gerne fastholde, at netop denne lov med større skatter på varer har givet

anledning til en væsentlig del af statens stigende udgifter. Derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at forlænge lovgivningen, når loven selv er årsag til, at der skal skaffes dækning for de stigende udgifter.

Det ærede medlem hr. Niels Pedersen fremsatte ved første behandling af dette lovforslag nogle betragtninger om disse skatter, som er blevet meget stærkt understreget gennem alle de henvendelser, udvalget har fået fra de pågældende erhverv. Det er stadig uforståeligt for os, og jeg tror egentlig også, at det er erhvervene uforståeligt, at man mener at kunne redde landets økonomi ved at påføre forskellige erhverv byrder og administrationsomkostninger på denne måde. Disse forbrugsskatter har for alle de ramte erhvervs vedkommende haft til følge, at de har haft vanskeligt ved at klare dagen og vejen. For mange erhverv er udviklingen simpelthen katastrofal, og mange er allerede bukket under for vanskelighederne.

Udvalget modtog en lang række deputationer, og alle klager blev modtaget med det løfte, at man ville overveje sagen meget nøje. Men det må desværre i sandhedens interesse siges, at udvalgets overvejelser indskrænkede sig til det foreliggende ændringsforslag om lettelse af nogle satser for tobaksbeskatningen, som sikkert er rimeligt og har vor tilslutning. Mig forekommer det dog, at der var adskillige andre områder, der burde have været overvejet, endda særdeles nøje overvejet, før man skred til vedtagelse af loven. Klagerne kan faktisk kun imødekomes ved, at loven bortfalder, for det er simpelthen umuligt gennem denne lovgivning at skabe tilfredsstillende vilkår for noget af de erhverv, der er undergivet disse særbeskatninger.

Man må jo erkende, at danskerne er et tålmodigt folk, ja, langt mere tålmodigt, end deres plageånd, den højtærede finansminister har fortjent. Ønskerne fra erhvervenes side var ikke af en sådan karakter, at de ikke kunne have været imødekommet med lidt god vilje, men man har ved den hastige behandling af lovforslagene overhovedet ikke haft tid til at sætte sig ind i de enkelte områder, loven omfatter. Man har end ikke taget hensyn til de dokumenterede oplysninger, som „ofrene“ kom med. Jeg synes ærlig talt, det er en uforvarlig „Vi alene vide“ tankegang, der er ved at brede sig her i tinget. Nu ved jeg meget vel, at man er blevet enig om kun at forlænge loven for to måneder. Men siger erfaringen ikke altfor tydeligt, at der heller ikke næste gang er